

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtcu.)

Št. 4.

Ljubljana, dné 1. aprila 1899.

VII. tečaj.

Nebeška lestvica.

IV. Ljubezen do Boga.

il je mlad kraljevič, ki je svojim staršem in učiteljem vedno delal le veselje. Iz očíj mu je sijala nedolžnost. Nekega dne je bil zelo otožen in nezadovoljen. Sicer je vsaki dan težko pričakoval tistega časa, ko je smel iti k očetu; a ta dan ni maral iti. Jeden njegovih se je temu zelo čudil; kraljevič pa mu pové, da se je nekaj pregrešil in da si ne upa pred očeta. „Kako bi mogel stopiti pred očeta in hliniti jim ljubezen, ko sem se tako lahkomisljeno pregrešil zoper njih ukaze? Najpoprej moram počakati ugodne prilike, da jih prosim odpuščanja.“

Ta kraljevič je v resnici ljubil svojega očeta. Vem, ljubi otrok, da si tudi ti prizadevaš napravljati veselje

svojim dobrim starišem. A v resnici ljubi svoje stariše le tisti otrok, ki ima tudi pravo ljubezen do Boga.

1. Kako lep, kako ljubezniv je Bog! On je sama svetloba, nobene sence ni na njem. On je neskončno moder, pravičen in svet. — In kako dober in usmiljen je Bog! Koliko dobrot nam je že izkazal in koliko nam jih izkazuje dan na dan! Iz nič nas je ustvaril, že po naravi smo krona njegovega stvarstva. Sin božji nas je odrešil; pri sv. krstu smo postali dediči nebeškega kraljestva in udje svete cerkve. Odprti so nam studenci milostij; samo poslužiti se jih moramo.

Ali ne zasluži tako dobri in ljubeznivi Bog, da ga ljubiš in da se iz ljubezni do njega varuješ grehov? Ali ne zasluži, da ga ljubiš nad vse in da si pripravljen raje vse pretrpeti, kakor s smrtnim grehom izgubiti ljubezen in prijateljstvo božje?

2. Ko bi te hotel kdo udariti na glavo, nastavil bi roko, da bi udarec vjel na roko. Zakaj? Zato, ker bolj ljubiš glavo kot roko. Tako tudi zasluži Bog, da ga imaš raje, kot vse, kar je na svetu. Nekdo bi ti ponujal bogato darilo in bi zahteval, da Boga razžališ. „Raje zgubim darilo, kakor Boga“, moraš odgovoriti. Drugi bi te hotel žaliti ali celo mučiti, ako ne storiš kaj grešnega. „Boga ljubim bolj, kot svoje telo“, moraš mu odgovoriti, „in tudi raje umrjem, kakor Boga razžalim.“ Tako so ravnali mučeniki, tako so ravnali tudi *mladi mučeniki*. Zapisnik mučnikov navaja vsak mesec nekaj otrok, ki so junaško iz ljubezni do Jezusa vse pretrpeli in tudi umrli, čeprav se mladina tega najbolj boji. Ker niso hoteli darovati malikom, odtrgali so jih iz naročja njih starišem, pa niso se dali prestrašiti; ljubili so bolj Boga, kot stariše. Norčevali so se iz njih, zaničevali so jih, pa bolj so ljubili Boga, kot svojo čast. Zvezali so jih z verigami in so jim vzeli prostost, ki je tako dragocena mladini, pa Boga so bolj ljubili, kakor prostost in veselje. Z razbeljenimi kleščami so jih ščipali, z ognjem so jih palili, v drobne kosce sekali, pa bolj so ljubili Boga, kot svoje telo in svoje življenje.

3. Ljubi otrok, ti ne živiš v takih okoliščinah, da bi moral dati svoje življenje za Boga, toda, če Boga v

resnici ljubiš, moraš vsaj misliti nanj pri vseh svojih opravilih in mu tako posvetiti svoje življenje. — Dne 13. sušca 1899 je bilo tristo let, kar je bil rojen v Diestu na Brabantskem sv. *Janes Berhmans*. On ti je prelep zgled goreče ljubezni do Boga. Kakor ima vsakdo rad podobo svojega rajnega očeta, ki ga spominja njegovih dobrot, tako je imel sv. Berhmans posebno ljubezen do sv. Križa, na katerem nas je odrešil Zveličar. V Mehelnu, kjer je hodil v šolo, je vsak petek obiskoval postaje sv. križevega pota, ki so bile postavljene na očitnem kraju. Po cele ure je klečal pred podobo Križanega. Tako je spoznal Zveličarjevo ljubezen in se je sam unel goreče ljubezni do Boga. Ta ljubezen mu je bila vodilo pri vsakem njegovem delu.

Ker je stopil v družbo Jezusovo, je prišel pozneje v Rim. Nekdaj so šli on in tovariši na jedno samostanskih posestev. Bilo pa jim je prepovedano sadje trgati ali pobirati. Pridejo do drevesa, pod katerim je ležalo še nekaj orehov. Jeden jih hoče pobrati, pa Berhmans se brž oglasi, da to ni dovoljeno. Tovariši so menili, da ni treba tako ostro in natanko umeti dotične prepovedi, Berhmans pa pravi: „Jaz sam zase bi tega nikdar ne storil in ne hotel tako razlagati ukazov.“ — Tako je ravnal mladi svetnik, ker si je v svojih prednikih vedno predstavljal Kristusa. Iz ljubezni do njega mu je bilo vse lahko.

Pri učenju se je vedno odlikoval mej svojimi tovariši. Bil je vedno stanoviten v pridnosti. K pridnosti pa ga je priganjala misel: Bog hoče to od mene. V svoje zapiske je nekdaž zabeležil: „Pri učenju mora imeti učenec pred seboj le čast božjo. Prepričan naj bo, da je posebno zaslužno in Bogu všečno delo, učiti se iz tega namena.“ — Bog je blagoslovil njegovo učenje.

Ali bi ga ne hotel posnemati, ljubi otrok?

Al. Stroj.

